

EN FRÅGA TILL DIG

Varför tror du
att templet är en
speciell plats?

José såg verkligen fram emot att besöka templet. Varför var han då så nervös?

Frid i templet

José Rodríguez

(Baserad på en sann berättelse)

"Jag längtar så till templet, en dag ska jag gå dit"

(Barnens sångbok, s. 99.)

"G^rrattis, José", sa biskop García. Han gav mig min nya tempelrekommendation.

"Tack", sa jag. Jag skakade hand med honom och gick sedan ut ur kontoret medan jag stirrade ner på den vita papperslappen. Jag kunde åka till templet och göra dop!

Mina *abuelos* (farföräldrar) väntade i korridoren. Mina föräldrar kom inte till kyrkan så ofta, så jag gick för det mesta till kyrkan med abuela och abuelo. Båda kramade om mig.

"Känns det spännande att du ska åka till templet för första gången nästa vecka?" frågade abuelo när vi gick ut ur kyrkan.

"Ja!" sa jag. Men ändå hade jag en konstig, pirrig känsla i magen.

"Det blir så kul att åka dit tillsammans som familj", sa abuela med ett stort leende.

Jag log tillbaka, men den pirriga känslan försvann inte.

Allteftersom dagen för tempelresan närmade sig blev jag mer och mer nervös. Till slut pratade jag med abuela om det.

Hon hackade grönsaker i köket, men slutade när jag kom in. "Vad är det?" frågade hon och torkade av händerna på en handduk. "Du ser orolig ut."

Jag suckade och satte mig vid bordet. "Jag ser verkligen fram emot att åka till templet. Men jag är nervös också."

Abuela nickade, som om hon förstod hur jag kände mig. "Du behöver inte vara orolig. Det finns personer där som hjälper dig med allting."

Medan hon pratade kände jag en varm känsla sprida

sig från huvudet till fötterna. Jag visste att det skulle bli en speciell dag.

Snart var dagen för tempelresan inne. Jag tog på mig söndagskläder och kammade håret. Abuela kom in i mitt rum.

"Hur känns det?" frågade hon.

"Det känns spännande! Jag kan knappt vänta tills vi kommer till templet."

Abuela satte sig på sängkanten och tog fram en papperslapp ur fickan.

"Det här är ett namnkort", sa hon. "Det är för min bror. Vi stod varandra mycket nära. Men han dog innan han kunde döpas. Vill du döpas för honom i templet i dag?"

Abuela räckte mig papperslappen. Jag läste namnet: Ramon Rodriguez. Jag förstod att abuela älskade sin bror och jag var glad att hon ville att jag skulle döpas för honom.

"Javisst, abuela. Tack!" Jag lade försiktigt kortet i fickan.

På bussen till templet i Santo Domingo berättade abuela

om när hon besökte templet för första gången med abuelo. På den tiden behövde de resa ända till Peru eftersom det inte fanns något tempel i Dominikanska republiken.

En timme senare var vi framme vid templet. Biskop García var också där. Jag spärrade upp ögonen när vi gick fram mot templet. Det var så vackert! Jag stannade till för att läsa orden ovanför dörren: Helgat åt Herren: Herrens hus.

När jag gick in genom dörrarna kände jag att jag var på en speciell plats. All min oro försvann. Allt var tyst och lugnt.

När jag hade bytt om gick jag ner i dopbassängen med biskop García. Jag lyssnade noga när han sa dopbönens ord. När han sa Ramons namn kom en fridfull känsla över mig.

Biskop García sänkte ner mig under vattnet. Jag log när jag kom upp. Jag ville göra det här igen! ●

Författaren bor i Distrito Nacional, Dominikanska republiken.

ILLUSTRATIONER MIKE LAUGHHEAD